

Beszívjuk orron, szájon át
végzetünket. Nem küzdünk ellene.
Bennünk szaporodik, elhatalmasodik,
lelegeli bensőnk égboltjának
csillagait. Már nem ijeszt ránk
a sárga arc a tükörből, a fakuló
kék szem, a szemöldök eldurvult, őszülő
tüskesövénnye. Pedig tudjuk, nehéz a föld,
beroppantja koporsónk fedelét.
Orrlyukon, szájon át belénk szivárog
az őszi esők nyirka, de mégsem
fázunk többé, pedig csak a melegség éltetett.
Nem bánt a sötétség, pedig csak a fényt szerettük.
Bútoraink kődarabok, a kóróvá száradt óraingát
hideg szél lengeti jobbra, balra.
Könyörögni kellene, de nincs kihez,
lázadni kellene, de nincs ki ellen.
Csuklya takarja a hóhér fejét,
nem akar, nem tud a halálraitélt
számonkérő szemébe nézni,
pedig védtelenebb az a hernyónál,
a házatlan csigánál.

MARSALL LÁSZLÓ

Gonosz főbérlők

azok odaát
Odaáték
mit csinálnak odaát?

a bűdösbogárporos
méregzöld skatulyát
nyitják s teliszórják
az albérlő kisfia tejespoharát
s míg hallgatják édelegve
a Händel-szerzette halleluját
vihogva mint a fakutyák
megitatják a pulyát.

azok odaát
Odaáték mit csinálnak
odaát?

kifeszítik az ajtót
dúlják a szekrényt a ládafiát
kajtatják az albérlő pénzét
zaciba vágható vagyonát
túrják párnáját batyuját
s mert nem lelik a lehető
kakával kenik a lepedőt
hogy napokig bűzölögjön az ágy.

azok odaát
Odaáték
mit csinálnak odaát?

döntik a szekrényt a falakat
tüzet raknak a polcok alatt
s kihasználva zavarát
gyufaszállal bökkik a szembogarát
majd macska-reterát-
nak való vastepsi homokjában
zanzásítják az albérlő fejét
gázcsöbe húzzák a nyakát.

megelégetve zenebonát
felsirülök s vagyok
Odaátéknál
magam is odaát
képembe vágják menten
a bűdösbogárporos
méregzöld skatulyát
fejembe húzzák a nyanya feneketlen
szennyekosarát
vihogva rám uszítják a kutyát
s hallgatják édelegve
a Händel szerzette halleluját.

Példázat a kommunikációról

Nem ólom-rotty éjszaka
Vazul füle hézaga
szurdékába, de közember
hallójába hó-dugó
— félpipányi rossz bagó —
piszkálgatám tűz-szeremmel,
szurinkálgatom: beton

— belebökjem tán botom? —,
hogy „hogyozzon?” vagy hallja már
— körkörösén tágulva
enmagát kidugulja —:
„barátom, ön nagy számár!!!”

Athallás usque nulla,
közöttünk hulla-bulla
törvény-szöge a rés-záró —
„Üdvözli önt Pikk és Káro!
Hallja-e?!”

Célosabb hát jócskán koros,
ráncosacsckán is püderes
mamit futtatni oda
— ki egyebütt épp nem soros —,
kezdődjék a fülbeduruzs,
— tüzel a hölgy potroha.
Rezdegél már beton-dugó,
„Mondja, ki volt Viktor Hugó?
Hallja-e?!”
— kérdi mami s combját gyūri,
dudor iránt csípi-csūri,
az fintorral jelzi: tűri,
harangocska ingadoz
mosolyocska olvadoz.

Amde mivel rossz pilács,
kihalt vulkán, vén Gulács,
mami durcás — kelepel
s en-likán át tűnik el.

Ekkor jön a didergető,
fülbe dal-sróf tekergető,
istenesen szelepel
— tömött fület hézagol,
puskacsövet huzagol —
nagy varázsló, s mondja: „hallod-e?
fűrész jár a gerinc-torson,
agyalapi mirigy-borsón
göncöl-kerék csikorog,
atyatengely-forma
lényed farában forog
mindörökre csípős-tüzes torma!”
Beton dugó kihullván,
„hallod-é?” — azt is hallván
ordibál:
„mit kérdeztél? mondd, ki voltam?!”
„oá-oá!” — de már holtan.